

Arrest

nr. 230 875 van 7 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan verzoekster op 17 september 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 24 augustus 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 december 2010 wordt verzoekster erkend als vluchteling.

Op 19 oktober 2014 krijgt verzoekster een zoon.

Op 18 juli 2016 wordt de vluchtelingenstatus van verzoekster ingetrokken.

Bij arrest nr. 179 329 van 13 december 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus.

Op 14 juli 2017 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er wordt voor de zoon van verzoekster een aanvraag voor een toelating tot verblijf ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 29 september 2017 wordt de beslissing genomen tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Op 11 december 2017 wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor de zoon van verzoekster ingediend. Op 12 april 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 31 juli 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 september 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2018 werd ingediend door :

*B., E. B. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Kameroen
geboren te M. (...) op (...).1987
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 03.12.2010 erkend werd als vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 18.07.2016 echter werd deze vluchtelingenstatus ingetrokken. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15.12.2016. Betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 17.08.2017. Uit het administratief dossier blijkt verder dat haar zoon, B.-M. J. J. (...) (R.R.xxx), op 29.09.2017 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn legaal verblijvende vader. Deze aanvraag werd echter niet in overweging genomen op 29.09.2017. Ook de aanvraag 9bis, ingediend op 11.12.2017 uitsluitend in naam van haar zoon, werd negatief afgesloten op 12.04.2018.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor intern geweld indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene

om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor intern geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar de algemene toestand in Kameroen (dat te kampen zou hebben met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land zouden eisen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Het feit dat haar kind hier naar school zou gaan, waarvan betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat haar zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Haar zoon is pas leerplichtig vanaf 01.09.2020. Betrokkene kan zich dan niet nuttig op de scholing van haar zoon beroepen. Dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de vader van haar zoon, dhr. M. G. B.-M. (...) (R.R. xxx), over verblijfsrecht in België beschikt en roept daarom artikel 8 EVRM in ter bescherming van haar familieleden met haar zoon, gezien zij een gezin vormt met een kind met een legaal verblijvende vader en dat het centrum van haar belangen in België ligt. Echter, we merken allereerst op dat haar zoon niet over enig verblijfsrecht beschikt. Zijn beide aanvragen om een verblijfsmachtiging te bekomen op basis van zijn vader, via een aanvraag gezinshereniging en via een beroep op artikel 9bis, werden beiden negatief afgesloten. We stellen namelijk vast dat er geen enkel bewijs is van banden tussen vader en zoon. Vader en zoon hebben nooit samengewoond, stonden nooit op hetzelfde domicilieadres ingeschreven. Het administratief dossier bevat buiten de erkenningsakte van 30.09.2015 geen enkel bewijs van banden tussen vader en zoon. We kunnen hieruit niet anders dan concluderen dat dhr. M. (...) noch nu noch in het verleden deel uitmaakte van de gezinscel van betrokkene en haar zoon. Hieruit volgt ook dat deze beslissing op geen enkele manier de aard en de gehechtheid van de gezinscel raakt, daar de bestaande gezinscel behouden blijft gezien ook haar zoon niet over enig verblijfsrecht beschikt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zij, behalve haar zoon, nog familieleden heeft in België. Wat betreft de vader van haar zoon, dit werd hierboven reeds besproken. Met betrekking tot haar sociale leven legt betrokkene geen enkele verklaring voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar banden met haar land van herkomst bijzonder zwak geworden zouden zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene

verbleef immers ruim 23 jaar in Kameroen, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekend voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat zij nooit in contact is gekomen met de Belgische ordediensten dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij geen ogenblik onbenut zou laten om zich goed te integreren via werk en opleidingen, dat zij bijzondere banden met België zou hebben, dat zij hier al geruime tijd zou verblijven, dat zij zich goed zou hebben weten te integreren, dat zij een groot sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat de verklaringen van haar vrienden en kennissen zouden getuigen van haar grote sociale waarden en haar respect voor de normen van de Belgische maatschappij, dat haar werkwillegheid veelvuldig aangetoond zou zijn, dat ze tijdens haar legaal verblijf bij verschillende werkgevers gewerkt zou hebben, dat ze een deelcertificaat van de module aangepast koken voorlegt, evenals van de module werkplekleren huishoudhulp en Nederlands tweede taal threshold 1, haar attest van inburgering, haar fiscale fiche van het jaar 2016 en twee individuele rekeningen van de jaren 2013 en 2014) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

Op 13 september 2019 wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Mevrouw,

Naam, voornaam: B., E. B. (...)

geboortedatum: (...).1987

geboorteplaats: M. (...)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

B.J.J. (...), geboren op (...), nationaliteit: Kameroen

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel : Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van van artikel 3 EVRM;

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

In het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf verwees verzoekster naar de chaotische toestand waarin haar land van herkomst verkeert, hetgeen algemeen geweten is.

- Verzoekster verwijst tevens naar haar bijzondere banden met België en met het Belgische volk. Ze woont hier al geruime tijd. Ze heeft gedurende een paar jaren legaal in België verbleven en ze heeft gedurende die periode gewerkt en opleidingen gevolgd. Haar banden met haar land van herkomst zijn ondertussen zwak geworden in het voordeel van België waar het centrum van al haar belangen zich bevindt.

- Verzoekster verwijst tevens naar het feit dat haar land van herkomst te kampen heeft met een zwaar conflict tussen de franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land opeisen. In geval van terugkeer kan ze samen met het kind slachtoffers worden van interne geweld.

- Verzoekster verwijst tevens het feit dat de terugkeer naar haar land van herkomst het verlies van het schooljaar van haar kind zou betekenen.

Verzoekster heeft de nadruk gelegd op het feit dat haar land van herkomst zware interne conflicten kent, dat het leven aan honderden mensen heeft gekost naast de burgers die zich genoodzaakt voelden om naar buurlanden te vluchten.

Heel veel mensen zijn dakloos geworden en nog veel anderen zijn naar de buurlanden gevlucht. Dit alles blijkt duidelijk uit het volgende artikel van het tijdschrift MO:

Egeland zegt dat de internationale gemeenschap in slaap gesukkeld is als het om Kameroen gaat. Moorden, verwoesting van dorpen en massale ontheemding gaan samen met een oorverdovende stilte. In de regio's Zuidwest en Noordwest raakten een half miljoen mensen ontheemd. Honderden dorpen werden verwoest. Ziekenhuizen werden aangevallen en gezondheidswerkers ontvoerd of vermoord. Meer dan 780.000 kinderen zagen hun scholen sluiten en duizenden mensen verbergen zich momenteel in de bush. Zij krijgen geen humanitaire hulp. Substantiële bemiddelingspogingen blijven uit, er zijn geen grootschalige hulpprogramma's, er is minimale media-aandacht en weinig druk op partijen om de aanvallen op burgers te stoppen. (Stuk 2)

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de algemene gekende situatie in het land van herkomst van verzoekster.

Het feit dat verzoekster geen persoonlijke bewijzen over het kwetsieuze conflict heeft geleverd kan geen voldoende reden zijn om de impact van de conflicten in het leven van verzoekster te onderschatten.

Betrokkene verwijst naar de algemene toestand in Kameroen (dat te kampen zou hebben met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land zouden eisen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn

De bestreden beslissing is tevens in strijd met de bepalingen van artikel 3 EVRM vermits de terugkeer van verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich kan meebrengen. Verzoekster is een Engelstalig Kameroener geboren in Mankon.

Zowel de woonplaats als de geboorteplaats van verzoekster zijn thans als onveilige gebieden beschouwd in Kameroen. In geval van terugkeer en in afwachting van een definitieve beslissing over haar aanvraag tot machtiging zal verzoekster naar haar regio moeten gaan, hetgeen een groot risico inhoudt voor haar veiligheid.

Uit al het voorgaande blijkt dat zowel de bepalingen betreffende de formele motivering als de bepalingen van artikel 3 EVRM geschonden zijn.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verweerder stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, waarbij eveneens een motivering in feite wordt voorzien.

Verzoekster heeft echter geen kritiek op de motieven van de bestreden beslissing doch verwijt deze enkel dat daarin geen rekening werd gehouden met de zware interne conflicten in Kameroen. Er moet echter vastgesteld worden dat dit element, anders dan verzoekster voorhoudt, in de bestreden beslissing werd onderzocht, nu hierin het volgende gesteld wordt:

"Betrokkene beweert dat zij vreest voor intern geweld indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor intern geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar de algemene toestand in Kameroen (dat te kampen zou hebben met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land zouden eisen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn."

Voor zover verzoekster dan ook voorhoudt dat de motiveringsplicht en artikel 3 EVRM geschonden zijn omdat de motieven aangaande de situatie in Kameroen ontbreken, mist haar kritiek feitelijke grondslag.

Voor zover verzoekster voorhoudt dat de motiveringsplicht en artikel 3 EVRM geschonden zijn omdat de motieven aangaande de situatie in Kameroen onvoldoende zouden zijn, volstaat het om in herinnering te brengen dat verzoekster, om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een vaag algemeen krantenartikel of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaan niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekster verklaart te vrezen dat zij, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, ten gevolge van de interne conflicten in Kameroen, een veel te groot risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeksters loutere beweringen met een citaat uit een artikel van het tijdschrift MO volstaan evenwel op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, noch om de motieven daaromtrent in de bestreden beslissing onderuit te halen.

De aangehaalde bepalingen zijn bijgevolg niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig

visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.4. In haar aanvraag van 30 juli 2018 heeft verzoekster het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- zij woont hier al geruime tijd en heeft gedurende een aantal jaren legaal in België verbleven, in die periode heeft ze gewerkt en opleidingen gevolgd. Haar banden met haar land van herkomst zijn ondertussen zwak geworden in het voordeel van België waar het centrum van al haar belangen zich bevindt;
- haar land van herkomst heeft te kampen met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en de Engelstaligen. In geval van terugkeer kan ze samen met haar kind slachtoffer worden van intern geweld;
- een terugkeer naar haar land van herkomst betekent het verlies van een schooljaar voor haar kind.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan

opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

2.3.6. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster werpt op dat zij in het kader van haar machtigingsaanvraag wees op de chaotische toestand waarin haar land van herkomst verkeert. Verzoekster laat gelden dat dit algemeen geweten is en citeert wat zij in haar aanvraag heeft uiteengezet. Verzoekster voert aan dat zij heeft benadrukt dat haar land van herkomst zware interne conflicten kent, die het leven hebben gekost aan honderden mensen. Verzoekster werpt verder op dat heel veel mensen dakloos zijn geworden en naar de buurlanden zijn gevlucht. Ter ondersteuning van dit betoog verwijst verzoekster naar een artikel uit het tijdschrift MO. In dit artikel wordt gewag gemaakt van moorden, verwoesting van dorpen en massale ontheemding. Hierbij wordt geduid dat in de regio's Zuidwest en Noordwest een half miljoen mensen ontheemd zijn, honderden dorpen er werden verwoest, ziekenhuizen aangevallen en gezondheidswerkers ontvoerd of vermoord, scholen sloten en duizenden mensen verbergen zich in de bush. Verzoekster voert aan dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de algemeen gekende situatie in haar land van herkomst. Verzoekster werpt op dat het feit dat zij geen persoonlijke bewijzen over het kwetsieve conflict heeft geleverd geen voldoende reden kan zijn om de impact van de conflicten in haar leven te onderschatten. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM, nu een terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Verzoekster geeft aan dat zij een Engelstalig Kameroener, geboren in Mankon is en dat zowel haar woonplaats als geboorteplaats thans als onveilige gebieden worden beschouwd. In geval van een terugkeer en in afwachting van een definitieve beslissing over haar aanvraag zal verzoekster naar haar regio moeten terugkeren wat een groot risico inhoudt voor haar veiligheid.

In de eerste bestreden beslissing wordt over verzoeksters vrees inzake artikel 3 van het EVRM het volgende uiteengezet:

“Betrokkene beweert dat zij vreest voor intern geweld indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor intern geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar de algemene toestand in Kameroen (dat te kampen zou hebben met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land zouden eisen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”

Zoals verzoekster zelf aanhaalt, heeft zij in haar machtigingsaanvraag het volgende uiteengezet over de situatie in haar land van herkomst:

“3. UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN DIE DE AANVRAAG IN BELGIË RECHTVAARDIGEN (...)

Verzoekster verwijst tevens naar het feit dat haar land van herkomst te kampen heeft met een zwaar conflict tussen de franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land opeisen. In geval van terugkeer kan ze samen met het kind slachtoffers worden van interne geweld. (...)

In het kader van haar aanvraag heeft verzoekster geen stukken bijgebracht over de conflicten in haar land van herkomst. Waar zij in huidig verzoekschrift citeert uit een artikel uit het tijdschrift MO wordt erop gewezen dat verzoekster dit niet heeft voorgelegd in het kader van haar machtigingsaanvraag van 31 juli 2018. Daarnaast heeft verzoekster er in haar machtingsaanvraag van 31 juli 2018 ook niet op gewezen dat zij geboren is in Mankon en Engelstalig is. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten hierover in het kader van de eerste bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd. Het weze herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster voert aan dat de situatie in haar land van herkomst algemeen bekend is. Tevens werpt verzoekster op dat het gegeven dat zij geen persoonlijke bewijzen over het kwetsieve conflict heeft geleverd geen voldoende reden kan zijn om de impact van de conflicten in haar leven te onderschatten. Hoewel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de buitengewone omstandigheden rechtstreeks aan de vreemdeling gelinkt dienen te zijn, zodat een algemene situatie in het land van herkomst als buitengewone omstandigheid niet louter kan worden afgewezen omwille van zijn algemeen

karakter, komt het de vreemdeling die de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst inroept toe om te verduidelijken in welk opzicht de situatie voor hem bijzonder is en hem verhindert om naar zijn land van herkomst terug te keren en daarbij het bewijs aan te brengen. Verzoekster betwist niet dat zij *“beweert dat zij vreest voor intern geweld indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven”*. Verzoekster betwist ook niet dat zij met betrekking tot de algemene toestand in Kameroen *“geen persoonlijke bewijzen levert dat (...) (haar) leven in gevaar zou zijn.”* Gelet op de summiere uiteenzetting van verzoekster in haar machtigingsaanvraag van 31 juli 2018 maakt verzoekster niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat:

“Betrokkene beweert dat zij vreest voor intern geweld indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor intern geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar de algemene toestand in Kameroen (dat te kampen zou hebben met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land zouden eisen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”

Verzoekster werpt op dat haar geboorte- en woonplaats als onveilige gebieden worden beschouwd en zij in afwachting van een definitieve beslissing over haar aanvraag naar haar regio zal moeten terugkeren wat een groot risico voor haar veiligheid inhoudt. De bestreden beslissingen verplichten verzoekster niet om specifiek naar haar geboorte- of woonplaats terug te keren in afwachting van een definitieve beslissing. Het staat verzoekster vrij om zich naar een ander gebied in Kameroen te begeven. Met haar summiere uiteenzettingen over de conflicten in Kameroen maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij door de omstandigheden *de facto* gedwongen zou worden om naar haar geboorte- of woonplaats terug te keren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en in het licht van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET